

వాళ్ళిద్దరికీ మధ్య.. - by SKU

[Back](#) [Home](#)

"వచ్చేటప్పుడూ.. సికింద్రాబాదు స్టేషన్ లో తీయ్య ద్రాక్షపళ్ళు తీసుకురా ఒక 2 కేజీలు."
మూడోసారో నాలుగోసారో ఇది నాన్నగారు నాకు గుర్తు చేయటం.

"అలాగే, మీరు అటూ ఇటూ తిరిగి మరీ ఫోరానా పడిపోకండి. నేను వచ్చాక చూద్దాం ఆ భోజనాల
కాంట్రాక్ట్ గురించి" నేనూ చెప్పిందే మళ్ళీ చెప్పాను.. ఎంతైనా ఆ తండ్రి కూతుర్ని కదా!

"సామాన్లు అక్కడ ఎవరో ఒకళ్ళు తీసిపెడతారులే. నువ్వు ఎత్తక ఆ బరువులు. మొద్దు లా
సిద్ద్రపోక.. దిగిన వాళ్ళు చీకట్లో అదీ ఒక్కోసారి ఒకళ్ళు సామాన్లు ఒకళ్ళు తీసుకెళ్ళిపోతారు. ఓ
కన్నువేసి వుంచు. మళ్ళీ ఓ పట్టాన రావు సామాన్లు తారు మారు అయ్యాయంటే." నాన్నగారి
జాగ్రత్తలు అలా చెప్తూనే వుండేవారు కానీ, డ్రైవరు వచ్చి సీట్లో కూర్చుని హార్న్ కొట్టడంతో, మరో
సారి జాగ్రత్తలూ, వీడుకోలూ చెప్పి బస్సు ఎక్కాను.

నేను వుండేది దుబాయిలో. మా చెల్లాయి సీమంతం కి మా ఊరు వచ్చాను. ఇంకో వారం రోజుల్లో ఆ
ఫంక్షన్. మా వారు సెలవ లేదని రాలేదు. అమ్మ కి సాయం చేయటం కోసం, నా స్నేహితురాలి పెళ్ళికి
కూడా వెళ్ళటానికని నేను వచ్చాను. ప్రస్తుతం వెళ్తున్నది హైదరాబాదు లో నా స్నేహితురాలి పెళ్ళికి.
పనుల హడావిడి లో నాన్నగారూ వాళ్ళు వుండటం తో పెళ్ళికి నేనొక్కదాన్నే వెళ్తున్నాను.
పెళ్ళిళ్ళ సీజన్ కావటం తో రైల్వే రిజర్వేషన్ దొరకలేదు. తీరుగు ప్రయాణం కి మాత్రం ఒక
టికెట్ దొరికింది. చాలా రోజుల తరువాత హైదరాబాదు బస్ లో ప్రయాణం చేస్తున్నాను.
దిగెట్టుడానికీ నాన్నగారు బస్ స్టాప్ కి వచ్చినప్పటి సీన్ ఇది.

బస్ బయలుదేరింది. నాకయితే కిటికీ ప్రక్కన సీట్ ఇష్టం. కానీ దానిలో ఆల్రెడీ ఎవరో ఒకాయన
కూర్చుని వున్నారు. పోనీ రిక్వెస్ట్ చేద్దాం అంటే సిద్ద్రపోతున్నట్టున్నారు.. మొఖం మీద "ఇండియా
టుడే" పెట్టుకొని కదలకుండా వున్నారు. "ఇంకా ఏడన్నా కాకుండా సిద్ద్రే మీటో!?" అనుకున్నాను నా
సీట్ ని కూడా వెనక్కి పెట్టుకొని రిలాక్స్ అవుతూ.

రాజమండ్రి వచ్చేసరికి నాక్కూడా తెలీకుండానే కన్ను మూత పడింది. బస్ ఎదో పెద్ద గుంట లో
పడటం తో నేనూ, నాతో పాటు నా పక్క సీట్ లో అతనూ కూడా సిద్ద్రల్లోంచి లేచి, అయోమయం గా
ఒకళ్ళవైపు ఒకళ్ళం చూసుకున్నాం. మా ముందు సీట్ అతను లైట్ వేసి ఎదో చదువుకుంటుండటం
తో ఆ వెలుగు లో నా పక్క సీట్ అతన్ని గుర్తు పట్టాను.. తను.. మా పక్కంటబ్బాయి శామ్యూల్.

"శామ్.. బాగున్నావా? గుర్తుపట్టావా నన్ను? నేను సరస్వతీ ని." పలకరించాను.

"బాగున్నావా.. బాగున్నారా? చూసాను ఇందాకా మీ నాన్నగారు వచ్చారు కదా స్టాండ్ కి."
పరిచీతమైన తళుక్కుమనీ మెరిసే కళ్ళతో, చిన్నపెదపి వంపు తో నవ్వుతూ అన్నాడు. బహుశా..
ఆ నవ్వు నాన్నగారు నాకు చెప్పిన జాగ్రత్తలకే మో!

మరి నాన్నగారిని ఎందుకు పలకరించలేదు అని నేను అడగ కక్కలేదు. ప్రస్తుతం వాళ్ళు మా ఇంటి
ప్రక్కన వుండటం లేదు. ఇన్నీసుపేట దగ్గర ఇల్లు కట్టుకొని అక్కడకి వెళ్ళిపోయారు. మా ఇంటి
దగ్గర వున్న ఆ ఇంటిని అద్దెకి ఇచ్చేసారు.

"సింహాచలం ఆరోగ్యం ఎలా వుంది?" యధాలాపంగా తన పాత పేరు తో అడిగాను. సింహాచలం అంటే, శామ్ వాళ్ళ అమ్మ. మా చిన్నప్పుడు మతం పుచ్చుకున్నప్పుడు "దైవ దర్శనం" అని పేరు మార్చుకుంది. కానీ, అమ్మ మాత్రం తనని తన పాత పేరు "సింహాచలం" అనే పిల్చేడి, మాకూ అదే అలవాటు.

"అలానే వుంది. ఇంట్లోనే వుంటోంది. ఈ నెలాఖరుకి షామ్ కి వెళి పోతుంది." చెప్పాడు శామ్ ఒకింత బాధ గా.

మౌనం గా కొంత సేపు ఉండిపోయాము ఇద్దర మూ. ఇద్దరం పాతీకేళ్ళు పక్క పక్క ఇళ్ళల్లో వున్నాం. ఎన్నో జ్ఞాపకాలు.. కొన్ని తీయసిపి, కొన్ని తలచుకుంటేనే కోపం తో ఒళ్ళంతా భగ భగ మండేలా చేసేపి. శామ్ పేరు కూడా అసలుకి శ్యామశంకర్. దానిని శామ్యూల్ అని మార్చుకున్నాడు. చిన్నప్పుడు మాకు సైకిలు తనే నేర్పించాడు. తనే చెప్పాడు.. "నేను పేరు మార్చుకున్నాను.. నా పేరు శామ్" అని. అప్పుడు నాకు కూడా పేరు మార్చుకోవాలని ఎంతో అనిపించింది.. ఇంట్లో అన్నట్టు కూడా గుర్తు.. "మనం కూడా మతం పుచ్చుకుందాం.. ఇంచక్కా పేరు మార్చుకోవచ్చు!" అని. దానికి నాన్నారు మాకు మతం పుచ్చుకోవటం అంటే ఏమిటో చెప్పి, అది మనకి తప్పు అని చెప్పారు. కానీ మా చిన్నిబుర్రలకి శామ్ వాళ్ళు పుచ్చుకోగా లేని తప్పు మేం పుచ్చుకుంటే ఎందుకు అవుతుందో అర్థం కాలేదు! చిన్నప్పుడు మాకు అర్థం కాని విషయాల్లో అదొకటి.

~ ! ~

"నాకు చిన్నప్పుడు సైకిల్ నువ్వే నేర్పించావు. గుర్తుందా?" చిన్నప్పటి జ్ఞాపకాల నుండి బయటకి వస్తూ అన్నాను.

"గోదావరి కి కూడా నేనే నేర్పించాను." గుర్తు చేసాడు.

సిజమే, మా చెల్లెలు గోదావరి కి కూడా తనే సైకిల్ నడపటం నేర్పించాడు. అప్పుడే మొదటి సారి మాకూ వాళ్ళకీ చెడింది.

దానికి ఒక రకం గా కారణం నేనే....

~ ! ~

నాతో నవ్వుతూ మాట్లాడే శామ్ కాలేజ్ లో నన్ను ఏడిపించే చేతన్ తో కలిసి తీరగటం నాకు మింగుడు పడలేదు. చేతన్, శామ్ ఒక గ్రూప్, మా సీనియర్.. ఇంటర్ సెకండియర్. నేను ఇంటర్ షిఫ్టియర్ లో వుండేదాన్ని. ఎందుకిలా చేస్తున్నావ్ అని నీలదీయలేను. "అదే మీటి శామ్ కి తెలీదా వాడు నన్ను కాలేజ్ లో ఏడిపిస్తున్నాడనీ అయినా వాడితో వీడికి స్నేహం ఏమిటి?" అని తర్జనభర్జనలు పడేదాన్ని. వుండు మీద కారం చల్లినట్టు వాడు వీళ్ళింటికి రావటం, నేను ఎప్పుడైనా ఆ సమయం లో బయట నుండి రావటం కానీ, బయటకి వెళ్ళటం కానీ జరిగినప్పుడు వాళ్ళు కానీ నవ్వుతున్నా, నాకు వినీ వినీపించనట్టు మాట్లాడుకుంటున్నా, ఏదో నన్ను చూసే నవ్వుకుంటున్నారెమో అని

ర గి తి పోయేదాన్ని. కాళ్ళు వణుకు వచ్చేపి, ఆవేశం లో ఒళ్ళు తెలిసేది కాదు. ఇంట్లో ఇవన్నీ చెప్పలేను. కాలేజ్ లో ఎవడో వెంట పడి ఏడిపిస్తున్నాడు అంటే "ఏమని ఏడిపిస్తున్నాడూ?" అని వంద ప్రశ్నలు వేస్తారు, "నీదే ఎదో తప్పు వుండి వుంటుంది" అంటారు.

గోదావరి పట్ల శామ్ indecent గా బీహేవ్ చేస్తున్నాడన్నట్టు మా అమ్మ కి అనుమానం వచ్చేట్టు చేసి, అమ్మ గోదావరి ణోరు కి అడ్డు వేసేట్టు చేసాను.

~ ! ~

"గోదావరి కి డెలివరీ అయిందా?" శామ్ ప్రశ్న తో ఈ లోకం లోకి వచ్చాను.

"అప్పుడేనా? రేపు శుక్ర వారం దాని కి సీమంతం" చెప్పాను.

"ఏమిటో.. అస్తమానూ ఏడుస్తూ వుండేది.. కేరమ్స్ ఆడుతుంటే, తన coin పడక పోతే, బోర్డు కలిపేసేది.. అలాంటిది పిల్లలతో .. తల్చుకుంటుంటే నవ్వు వస్తోంది" గోదావరి గురించి గుర్తు చేస్తుంటే, నాకు ఒక్క క్షణం ఆ రోజులు గుర్తొచ్చి నవ్వు వచ్చింది.

"నువ్వు మాత్రం.. అమ్మాయిల వెనకాల తిరిగే వాడివి, పెళ్ళి చేసుకున్నావంటే పిచిత్రం కాదూ?"

"నేనా? అమ్మాయిల వెనకాల తిరిగే వాడినా? ఎవరి వెనకాల తిరిగాను?" దబాయించబోయాడు.

"పూజారి గారి భార్య మాటే మీటి?!" ప్రశ్నించాను.

"సునందినా? ఆపిడ మాటే మీటి?" ఏం తెలియనట్టు ప్రశ్నించాడు.

"చూడు మరి.. మా ఇంట్లో అద్దెకి వున్నా, ఆపిడ పేరు కూడా నాకు జ్ఞాపకం లేదు. నీకెలా గుర్తు వుంది ఆ పేరు?" వెక్కిరించాను.

"మరి ఆపిడ కీ నాకూ లింకు పెట్టారు కదా.. ఎలా మర్చిపోతాను?"

ఆ లింకు పెట్టింది.. నేనేనా??

~ ! ~

మా ఊర్లో విమెన్స్ కాలేజ్ లో కంప్యూటర్స్ లేదని, రాజమండ్రి కాలేజీ లో చేరాను. అక్కడ వుండి, అబ్బాయిలు అమ్మాయిలకి లైన్ వేయటం అంటే ఏమిటి.. దాని కోసం వాళ్ళు చేసే పనులు ఏమిటి, ఇద్దరి మధ్య ఏమన్నా వుంటే, దానిని ఎలా కనిపెట్టచ్చు లాంటి విషయాలు ఎన్నో తెలుసుకున్నాను. సెలవలకి ఇంటికి వచ్చినప్పుడు ఎప్పటికప్పుడు ఎవరి జీవితాలు ఎలాగ మారాయి అనేది గమనిస్తూ వుండేదాన్ని. ఆడపిల్లల కాలేజ్ లో చదవటం వలన అనుకుంటా ఇలాంటి విషయాల గురించి బోలెడంత అవగాహన వుండేది కానీ నా పరిజ్ఞానం అంతా ఇక్కడ వాళ్ళ మీద ఉపయోగించటానికి

ప్రయత్నించేదాన్ని.

ఒక రోజు ఎద్ సినీ మాకి వెళ్ళాము నేనూ గోదావరి. అక్కడ థియేటర్ లో ఇంటర్ వెల్ అప్పుడు చూస్తే నాలుగు వరుసల వెనకాల శామ్, అతని స్నేహితులూ వున్నారు. వాళ్ళందరి చూపులూ వున్నవైపు చూస్తే ఎవరో కాలేజీ అమ్మాయిలు.. చాలా పోష్ గా వున్నారు.. ప్రపంచం తెక్కేలేనట్టు తుళ్ళిపోతున్నారు. నా చూపులు వున్న దీక్కు చూసి అంది గోదావరి.. "మా కాలేజీ.. మా సీనియర్. వీడూ, వీడి గాంగ్ ఆ అమ్మాయి కోసం రోజూ కాలేజ్ చుట్టూ కుక్కల్లా ప్రదక్షిణాలు చేస్తుంటారు" నవ్వుతూ చెప్పింది.

"కుక్కలు ఎన్ని ప్రదక్షిణాలు చేసినా ప్రయోజనం ఏముంటుందే!?"

~ ! ~

ఒక శలవలకి ఇంటికి వచ్చేసరికి మా ఇంట్లో పూజారి గారి కుటుంబం అద్దెకి వుండేవారు. పూజారి గారికి ముగ్గురు పిల్లలు. ఆపిడకి నగల పిచ్చీ, చీరల పిచ్చీ. వున్నట్టుండి ఈ మధ్య ఆపిడ కొత్తగా కొత్త కొత్త చీరలు కట్టుకోవటం, నగలు ప్రదర్శించటం చేస్తోంది అని మా అమ్మ, అమ్మలక్కల మాటల ద్వారా తెలిసింది. వాళ్ళకి ఎవరికీ ఆపిడకి ఈ సడన్ అదృష్టం ఎక్కడ నుండి వస్తోందో తెలీక కొట్టుకుంటున్నారు.

నేను నా బుర్రకి పదును పెట్టడానికి ప్రయత్నించాను. శామ్ అప్పటికి ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. షెడ్యూల్డ్ కేస్ట్ కిబగి రీ లో వాళ్ళ నాన్న ఎవరివో కాళ్ళు పట్టుకుంటే ఆ ఉద్యోగం వచ్చింది అని ఎదురింటి అర్జునం భార్య అమ్మతో అంటుండగా పిన్నాను. అర్జునం కూడా శామ్ వాళ్ళ కుటుంబం తోనే మతం వుచ్చుకున్నారు. వరస కి ఎద్ చుట్టరికం వుంది. కాకపోతే శామ్ వాళ్ళంత కుదురున్న కుటుంబం కాకపోవటం తో అర్జునం భార్య సమరం కి కొంచెం వీళ్ళంటే మంట!

నేను పైన బాల్యనీ మీద ఎద్ పుస్తకం పట్టుకొని ఒక రోజు కూర్చుండగా, క్రింద వాళ్ళింట్లో స్నానానికి వెళ్తూ చిన్న తుండు గుడ్డ మొలకి కట్టుకున్న శామ్ కనపడ్డాడు. మరి అతన్నే చూస్తున్నట్టున్నాను! నాకు అలా కళ్ళప్పగించి చూసే వుద్దేశం లేక పోయినా కొన్ని కొన్ని reflex లు చూడండి మనకి తెలీకుండా జరిగి పోతూ వుంటాయి. ఆలాంటి సమయం లో, ఒక్కసారి తలెత్తి నా వైపు చూసాడు శామ్. దొరికి పోయిన దొంగ లా గబుక్కున కళ్ళు తీపుకున్నాను. ఎద్ అప్పట్లో హిట్ పాట ఈల వేయటం మొదలెట్టాడు శామ్. ఒక నిమిషం తరువాత తలెత్తి ఎటువైపు వున్నాడో అని దొంగ చూపులు చూస్తే, వాళ్ళ దొడ్లో వున్నాడు. వాళ్ళ ఇంటికి మా ఇంటికి చిన్న గోడ వుండేది. మంచి పొడగరి అయిన శామ్ కి మా ఇంట్లో తంతులు గమనించబానికి ఆ చిట్టి గోడ ఒక అడ్డు కాదు. కానీ నా దృష్టి ని ఆకర్షించినది ఇటు వైపు అరుగు మీద నుంచుని ఏదో సైగలు చేస్తున్న సునందిని. ఆమె ఎవరికి ఆ సైగలు చేస్తోందో నాకు అర్థం కాక పోయినా, అటువైపు అర్థనగ్నం గా వున్న శామ్ నీ చూసే అని నిర్ధారణ కి వచ్చేసాను. ఈ లోగా నా కుర్చీ చేసిన చప్పుడు కి అనుకుంటూ ఆపిడ తలెత్తి బాల్యనీ లో వున్న నన్ను చూసి నవ్వింది. శామ్ వాళ్ళ ఇంటి తరువాత మేడ మీద వున్న సీత గారితో "వంటయిందాండీ?" అని పలకరింపు మొదలెట్టింది.

ఆపిడ అసలు ఇటు వైపే చూడటం లేదు, అలాంటిది సునందిని పలకరించేసరికి ఎదురుగా నన్నూ,

కింద అర్థ నగ్నం గా వున్న శామ్ నీ, మా ఇంట్లో కింద వున్న సునందినీ నీ చూసి, ఏదో ఆలోచిస్తున్నట్టు సాలోచన గా "లేదు, మా భాస్కర్ నీ కూరలు తెమ్మని పంపించాను. వెధవ ఎక్కడ ఆటల్లో పడ్డాడో ఇంకా ఇల్లు కనిపించలేదు" అని జవాబు ఇచ్చారు.

నేను బహుశా నా మీద ఎలాంటి ఆలోచనలూ రాకూడదు అని ఖంగారు లో అనుకుంటూ రాత్రి భోజనాలు అయి గోరింటాకు పెట్టుకుంటుండగా మా గోదావరి తో "పక్కింటాపిడ ఏమీటీ శామ్ గాడికి లైన్ వేస్తున్నట్టుందీ?" అని పిషపు బీజం నాటాను. నాటేసి, నేను నా శలవలు అవగానే రాజమండ్రి వెళ్ళిపోయాను కానీ, మళ్ళీ శలవలకి తిరిగి వచ్చేసరికి వాళ్ళ మధ్య సంబంధం ఖాయం చేసేసారు మా చుట్టుపక్కల జనాలు. అది నిజమే అయివుంటుంది అని నేను కూడా నా గిట్టి ఫీలింగ్ నీ చంపేసుకున్నాను.

~ ! ~

"మరి సునందినీ నీకూ.." మధ్య లో ఆగిపోయాను పూర్తి చేసే ధైర్యం లేక.

"ఎప్పుడు పుట్టిందో తెలీదు. మా అమ్మ కూడా అదే నిజం అనుకుంది. కానీ ఆపిడ మాత్రం దేవాలయం వీధి కి తెగ వెళ్ళేవారు నీకు తెలిసి వుండదు లే" అన్నాడు నవ్వుతూ. "మీ ఆయన సంగతి ఏమీటీ? ఎలా వున్నారు?" మాట మార్చాడు.

తరువాత ఇద్దరం ఎవరి కుటుంబ పిషయాల వాళ్ళు చెప్పుకున్నాం. అప్పట్లో మా చుట్టు పక్కల వున్న వాళ్ళ గురించిన పిషయాల మాట్లాడుకున్నాం. శామ్ కొత్తగా కడుతున్న ఇంటి గురించి చెప్పాడు, నేను దుబాబ్ లో జీవితం గురించి చెప్పాను. గెజిటెడ్ ఆఫీసర్ అయ్యాడుట! బానే పైకొచ్చాడు. వాళ్ళ అమ్మ అప్పట్లో అందరికీ వాళ్ళు చౌదరీలు అని చెప్పేది. కానీ మాకు తెలుసు వాళ్ళు ఏమీటో. ఈ రకం అబద్ధాలు అంటే అసహ్యించుకునే అమ్మ దానితోనే వాళ్ళు అంటే కొంచెం తక్కువ భావం ఏర్పరుచుకుంది. తరువాత ఎవో స్థలం గొడవలు వచ్చాయి. ఇద్దరి ఇంటి మధ్య వున్న గోడ ఎత్తు పెంచుదామని నాన్నగారు ప్రయత్నిస్తే, వాళ్ళ ఇంటి వాస్తు కి అది మంచిది కాదు అని ఎవరో చెప్పారు అని శామ్, వాళ్ళ ఇంట్లో అందరూ నాన్నగారితో పోట్లాట కి వచ్చారుట. పైగా, నాన్నగారిని చాలా చాలా మాటలు అన్నారుట కించిత గౌరవమైనా లేకుండా. ఆ గొడవ తో ఇంక మళ్ళీ మా మధ్య మంచి సంబంధాలు ఏర్పడలేదు. ఎవరి జీవితాల్లో వాళ్ళం పడిపోయాము.

మాటలూ, ఆలోచనల మధ్య ఎప్పుడు నిద్ర పోయానో తెలీదు. మధ్య లో మెళకువ వచ్చి చూస్తే, పక్కన శామ్ కూడా నిద్రోతున్నాడు. తననే పరిశీలించి చూస్తూ, అతనికి నేను ఏమన్నా సారీ చెప్పాలా? అని ఆలోచించాను. ఎవరికీ ఏమీ నష్టం కలగలేదు కనుక నేను నోరు మూసుకొని వెళ్ళిపోవచ్చు. ఇవాళ బస్సు దిగితే, మళ్ళీ ఒకళ్ళ మొఖం ఒకళ్ళం చూసుకోకపోవచ్చు. కానీ నా పద్ధతి అది కాదు. ఏదన్నా పురుగు మనసులో దూరింది అంటే దాని అంతు చూస్తే కానీ అది తొలచటం ఆపదు!

వైదరాబాదు శివార్ల లో బస్సు వుండగా అందరూ నిద్రలు లేచారు. బస్సు అస్తమానూ ఆగుతూ ఆగినప్పుడల్లా జనాలు సామాన్లు తీసుకోవటం కోసం లైట్లు వేస్తూ వుండటం తో అందరితోపాటు మేము కూడా లేచి, బట్టలు సర్దుకొని సామాన్లు తీసుకొని సర్దుకుంటున్నాం. "ఎక్కడ దిగాలీ?"

అడిగాడు శామ్ నన్ను.

"దిల్లీక్ నగర్" చెప్పాను.

"ఇంకో పది సి మిషాల్లో వచ్చేస్తుంది" కిటికీ లోంచి బయటకి చూస్తూ చెప్పాడు శామ్.

"శామ్ ఒక పిషయం చెప్పాలి.. అదే, సునందిని తో నీకు .. వుందో లేదో తెలీదు కానీ, ఆ మాట మొదలెట్టింది నేనే అనుకుంటా. ఆ రోజు.. నేను పైన వున్నాను.. నువ్వు స్నానానికి వెళ్తున్నావు.. "

ఘా లేన్ బి గించుకోవటానికి క్రిందకి వంగిన శామ్ నేనన్నది పిసి చేస్తున్న పసి మధ్యలో ఆపి తల వంచుకొని కూర్చున్న నా మొఖం కనిపించటానికి అన్నట్టు కొంచెం వంగి నా మొఖం లోకి చూస్తూ అన్నాడు..

"పిజిల్.." ఆ సందర్భం గుర్తు తెచ్చుకోవటానికి ఒక్క ఊణం ఆలోచించాడు.. గుర్తొచ్చి అన్నాడు "ఆ పిజిల్ వేసింది సునందిని నీ చూసి వేశాను అని అనుకున్నావు కదూ?"

అవునన్నట్టు తలూపాను.

తన మొఖం లో భావాలు నాకు కనిపించ కూడదు అన్నట్టు తల విదిలించాడు శామ్.

"అసలు నేను.. " ఏదో చెప్పబోయాడు.. కానీ ఇంతలో బస్సు ఆగి, కండక్టర్ గట్టిగా చెప్పడం మొదలెట్టాడు ..

"దిల్లీక్ నగర్.. దిల్లీక్ నగర్ మళ్ళీ తరువాత ఆగేది.. "

తను చెప్పేది పినాలన్న ఆసక్తి నాకు వున్నా.. చెప్పే ఆలోచన అతనిలో మాయం అయింది.

"సరేలే.. వెళ్ళు." కాళ్ళ దగ్గర పెట్టిన నా బేగ్ తీసుకోవటానికి వీలుగా కాళ్ళు వెనక్కి జరుపుతూ అన్నాడు. ఆ పిషయం అక్కడకి ముగిసింది అన్నట్టు.

* * * End * * *

మీ సూచనలు, సలహాలూ రచయిత్రి [SKU](#) కి తెలియచేయండి.